

„Ужасна сѣдба оставихъ задъ мене,
Сѣщо такава стои прѣдъ мене.“

Тѣ влѣзли въ градинитѣ и видѣли ги пълни съ плѣвелъ, трѣне и коприва; видѣли изворитѣ сухи, и нито едно дърво — цѣла пустиня. И Шахпешъ извикалъ: „Наистина, това е една прѣлестна гледка, о Кипиле! Не чувствувашъ ли хладината отъ изворитѣ? — тѣхниятъ опрѣсняяващъ лъхъ? Безспорно, азъ ти дължа благодарностъ! Отъ цвѣтята, които виждашъ тукъ, набери ми една китка съ своитѣ рѣцѣ и кажи ми какъ миришатъ“.

Кипилъ набралъ една китка коприва, която тукъ расла на мѣсто цвѣтя, и я мирисалъ прѣдъ лицето на царя, докато носятъ му цѣлъ почервенѣлъ. Ала желанието да се почеша било голѣмо у него и то расло сѣ повече и повече и стигнало до тамъ, че не могѣлъ да се стѣрпи даже и въ присѣдствието на царя. А Шахпешъ продължилъ да го кара да се наслаждава отъ миризмата на „цвѣтята“ и му цитиралъ слѣднитѣ думи на поета:

„Щастливъ като дѣте се чувствувамъ азъ,
Окръженъ отъ дѣха ви, о цвѣтя;
И до катъ съмъ живъ, бждете ми подкрѣпа,
А кога умра, въ цвѣтя нека ме погребатъ“.

Послѣ царьтъ запиталъ: „Какво ще кажешъ, архитекте мой? Не прилѣгатъ ли тия стихове напълно на твоитѣ чувства, не сѣ ли тѣ сполучливо изразени въ тѣхъ?“

Кипилъ отговорилъ: „Стихчетата сѣ хубави, великий царю, ала по-щастливъ бихъ билъ, ако ми се позволѣше да си почеша носа“. Тогава Шахпешъ се разсмѣлъ и извикалъ: „Недѣй да се чешешъ! Това е непристойно и грозно. А тая китка, Кипиле, я опрѣдѣлямъ

за подарѣкъ на твоята жена. Разбира се, тя ще те посрѣщне добрѣ, ако самъ ѝ я прѣдадешъ. Отъ твое име искамъ да ѝ я изпратя по-рано, а ти ще отидешъ веднага слѣдъ туй. И ако по пътя те обхване пакъ силното желание да се почешешъ, ще бжде разрѣшено всѣкому, който те срѣщне, да стори това, което тебѣ е забранено.“

Слѣдъ това Шахпешъ далъ своята стража на архитекта си, за да бждатъ изпълнени всичкитѣ му царски заповѣди и опрѣдѣлилъ врѣмето за Кипиловото връщане въ градинитѣ.

На опрѣдѣленото врѣме Кипилъ се намѣрилъ отново прѣдъ царя. Той билъ блѣденъ, измѣченъ; езикътъ му се мърдалъ въ устата, като езикътъ на тежка камбана, която само глухъ звукъ издава, когато я удрятъ; той изглеждалъ сѣщо като човѣкъ, който е смазанъ отъ бой. Царьтъ продумалъ: „Е, какъ те приеха за цвѣтята, които ти самъ отгледа и набра?“ Той отговорилъ: „Наистина, царю, тя ме прие съ гнѣвъ и азъ не смѣя вече да да се мърна прѣдъ очитѣ ѝ.“

И царьтъ продължилъ: „А какъ се изпълни моето разрѣшение да ти почесватъ носа?“

Кипилъ отговорилъ: „О, царю на блѣска; азъ молѣхъ минувачитѣ да сторятъ това, защото моето желание ме почти разяждаше. Ала моитѣ молби ги озлобяваха, и, вмѣсто да ме почесатъ, тѣ ми нанасяха плѣсници.“

Тогава пакъ се разсмѣлъ Шахпешъ и рекълъ: „Наистина, великодушието на царетѣ е подобно на дъжда, който пада на земята, и на слънцето, което гледа отгорѣ. Цвѣтя, като плѣвела, правятъ тѣ веднага да поникнатъ. И ти самъ си само плѣвелъ, о Кипиле, и моята благосклонностъ е твоео наказание.“

